

Arrest

nr. 155 113 van 22 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X - X - X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 13 juni 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt van 26 april 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. FOSSEUR, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen dienen op 2 juli 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 9 september 2010 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde).

1.3. Op 26 april 2013 wordt de aanvraag door de gemachtigde ongegrond verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan verzoekende partijen op 16 mei 2013 in kennis worden gesteld.

De motieven van deze beslissing luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02/07/2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

M., A. (...) (R.R.: 063050570122) nationaliteit: Kosovo geboren te G. (...) op (...) + echtgenote : M. Z. (...) (R.R. 072000138629) en kind : M. A. (...) (R.R. 007083142244)

M. M. (...) (R.R. 010101623579)

M. A. (...) (R.R. 012012431529)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 09/09/2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor M., A. (...) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd.25/04/2013 in gesloten omslag).

De aanvraag dient derhalve ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gezien de asielprocedure van betrokkene nog lopende is, verzoek ik u het attest van immatriculatie dat aan betrokkenen werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielprocedure. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkenen te willen overhandigen.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekende partijen te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EHRM) en van de rechten van de verdediging.

Het middel luidt als volgt:

“De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formeel en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

"Er we[r]den medis[c]he elementen aangehaald voor M. A. (...) di[e] echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 25/04/2013)

"De ziekte van de heer M. (...) ve[r]oorzaakt geen echt risico voor het leven of de fysieke integriteit, of als er een risico is, er is een adequate beh[an]deling in het land van de betrokkene

Met zulke motivatie, men kan niet weten als de verwerende partij heeft beslist dat de ziekte inhoudt of niet inhoudt een echt risico voor het leven of de fysieke integriteit van de heer M. (...). De beslissing is dus slecht gemotiveerd want mijn kan niet begrijpen de echte redenen van de w[ei]gering.

Volgens artikel 9 ter, de Heer M. (...) lijdt wel aan een ziekte die gevaarlijk is voor zijn leven of fysieke integriteit. De heer M. (...) heeft wel een suïcidaal bedrag als men kan het lezen in het medis[c]h rapport dd. 29/04/2013 van de Heer Dr. MALLET, psychiater (zie stuk 3)

Het is ook duidelijk dat de Heer M. (...) niet de nodige behandeling zal kunnen krijgen in Kosovo (zie stukken 4 over de Medis[c]he toestand in Kosovo, en in de streek van de eisende partij, en over de kost en onbeschikbaarheid van de geneesmiddelen). Er is dus wel ook een schending van artikel 9ter van de wet van 15/12/18980 en artikel 3 E.V.R.M. als de eisende partij moet naar zijn land terugkeren."

3.2. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

In zoverre de verzoekende partijen aanhalen dat de gemachtigde zich schuldig heeft gemaakt aan machtsoverschrijding, merkt de Raad op dat verzoekende partijen zich in het verzoekschrift beperken tot de loutere vermelding dat op de gemachtigde de plicht rust om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding, zonder evenwel aan te geven waarom er *in casu* sprake zou zijn van machtsoverschrijding.

Voorts stelt de Raad vast dat waar verzoekende partijen een schending van de rechten van verdediging aanvoeren, zij evenwel niet verduidelijken op welke wijze deze rechtsregel door bestreden beslissing werd geschonden.

Het middel is onontvankelijk voor zover de verzoekende partijen aanvoeren dat er sprake is van machtsoverschrijding en schending van de rechten van verdediging.

3.3. Verzoekende partijen voeren aan dat zij op basis van de motieven in de bestreden beslissing niet kunnen achterhalen waarom de gemachtigde heeft beslist dat de medische aandoening *in casu* geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene. Zij stellen dat de bestreden beslissing slecht gemotiveerd is en dat zij de "echte redenen" waarom de aanvraag ongegrond werd verklaard niet kunnen begrijpen op basis van de motieven vermeld in de bestreden beslissing.

De Raad duidt erop dat in de motieven van de bestreden beslissing verwezen wordt naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet "zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen", dat luidt als volgt: "§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.(...) De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft.(...)"

Uit het bepaalde in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet volgt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van toepassing is op twee onderscheiden gevallen, met name:

- (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de aanvrager, of
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Voorts blijkt dat deze beoordeling gebeurt door de ambtenaar-geneesheer.

3.4. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite. Er wordt gesteld dat de ambtenaar-geneesheer de medische elementen evalueerde en in zijn medisch advies van 25 april 2013 concludeerde dat ze niet weerhouden konden worden als grond voor de toekenning van een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moet het desbetreffende stuk zelf wettig en afdoende gemotiveerd zijn, en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij (cfr. RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, NV BAECK en JANSEN). Hieraan is *in casu* voldaan.

Het medisch advies van 25 april 2013, dat aan verzoekende partijen werd overgemaakt in gesloten omslag, luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in

het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend dp 02.07.2010.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

Voorgelegde medische attesten:

- Medisch attest de dato 19/05/2010 van dr. B. (...). Betrokkene verkeerde in goede gezondheid bij aankomst in België. Er is sprake van een verbeterbare en geneesbare aandoening waarvoor er een medische behandeling gegeven wordt.*
- Omstandig medisch attest de dato 19/05/2010 van dr. B.T. (...). Posttraumatische stress met secundair een depressie, angst en nachtmerries waarvoor psychofarmaca en psychotherapie.*
- Medisch attest de dato 06/01/2011 van dr. B. (...). Aandoening die verbeterbaar en geneesbaar is.*
- Omstandig medisch attest de dato 06/01/2011 van dr. B. T. (...). Posttraumatische stress, depressie, angst en relatieproblemen waarvoor psychofarmaca.*
- Medisch verslag de dato 30/05/2011 van dr. G. L. (...). Angst, pyrosisklachten, oesofagitis, pijn linkerflank met uitstraling naar de linker schouder, gevoel van thoracale beklemming, nekpijn en spanningshoofdpijn.*
- Verslag de dato 08/06/2011 van dr. Th. B. (...). Abdominaal probleem, posttraumatische depressie met angst.*
- Medisch attest de dato 06/07/2011 van dr. A. V. (...). Hospitalisatie van 22/06/2011 tot 06/07/2011. Medicatievoorschrift gedateerd op 06/07/2011.*
- Attest de dato 08/09/2011 van dr. T. B. (...). Vertigo, depressie, PTSD en relatieproblemen. Klachten gerelateerd aan vrees voor uitwijzing naar land van herkomst.*
- Attest de dato 07/11/2011 van dr. T. B. (...). Angst, vertigo (draaierigheid), relatieproblemen en PTSD.*
- Attest de dato 02/02/2012 van dr. T. B. (...). Depressie, angst en somatisatie.*
- Attest de dato 14/03/2012 van dr. T. B. (...) Consultatie wegens depressie en relationele problemen.*
- Attest de dato 18/04/2012 van dr. T. B. (...). Klachten van vertigo, angst, depressie en relatieproblemen waarvoor psychofarmaca en psychotherapie.*
- Medisch attest de dato 06/06/2012 van dr. B. (...). Posttraumatische stress, depressie, relatieproblemen, angst, hoofdpijn en vertigo (draaierigheid) waarvoor psychofarmaca en psychotherapie.*
- Medisch attest de dato 12/09/2012 van dr. B. (...). Majeure depressie, relatieproblemen, angst, hoofdpijn, vertigo waarvoor psychofarmaca en psychotherapie*
- Medisch attest de dato 12/12/1020 van dr. B. (...), Posttraumatisch stresssyndroom, majeure depressie, relatieproblemen, angst, hoofdpijn en draaierigheid waarvoor psychofarmaca*
- medisch attest de dato 03/04/2013 van dr. B. (...), PTSD, relatieproblemen, angst, hoofdpijn en draaierigheid waarvoor psychofarmaca (laag gedoseerd).*
- De verslagen van de psycholoog, dhr. J. R. (...) kunnen niet beschouwd worden als medische attesten en worden dan ook buiten beschouwing gelaten.*

Bespreking van de aandoeningen en hun respectievelijke behandelingen

Uit analyse van het medisch dossier bestaande uit bovenvermelde attesten blijkt dat deze 50-jarige man van Kosovaarse origine last heeft van psychische klachten type PTSD, depressie, angst met et secundair multiple psychosomatische klachten.

De betrokkene wordt hiervoor symptomatisch behandeld met psychofarmaca en psychotherapie. Dergelijke behandeling heeft geen invloed op de evolutie van de aandoening (temeer daar enkele van de onderliggende oorzaken aanwezig blijven). Zij zijn geen objectieve/concrete elementen die wijzen in de richting van suïcidaal gedrag. Er is weliswaar een hospitalisatie geweest, maar de reden hiervoor is niet gekend (therapeutische oppuntenstelling? Diagnostisch?...).

Overigens is psychotherapie bij een psycholoog strict genomen geen medische behandeling, en is als dusdanig ook niet opgenomen in de nomenclatuur van het RIZIV.

Alle investigaties naar de lichamelijke klachten waren normaal en behoeven dus geen therapie.

Conclusies:

Uit bovenvermelde gegevens concludeer ik dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene verbleef, bekeken vanuit louter medisch perspectief, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

In deze medische attesten beschreven aandoeningen kunnen niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan er geen contra-indicatie om te reizen weerhouden worden.

Verder is er geen mantelzorg nodig omwille van de vermelde aandoeningen.

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05. N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D, v. United Kingdom.)

Tevens blijkt uit de beschikbare medische gegevens dat er geen sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.

Derhalve is vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft."

Dit medisch advies werd aan de verzoekende partijen onder gesloten enveloppe en samen met de bestreden beslissing ter kennis gebracht, zodat het integraal deel uitmaakt van de motieven ervan.

3.5. Uit het voorgaande blijkt dat de motieven in rechte en in feite van de bestreden beslissing, waarvan de medisch advies integraal deel uitmaakt, op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken.

Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Verzoekende partijen beweren dan ook ten onrechte dat zij uit de motieven van de bestreden beslissing niet kunnen afleiden waarom hun aanvraag ongegrond werd verklaard. Zij maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wordt niet aangetoond.

3.6. De inhoudelijke kritiek die verzoekende partijen verder uiten op de bestreden beslissing, dient te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht

enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing steunt.

3.7. Verzoekende partijen stellen dat eerste verzoekende partij wel degelijk lijdt aan een ziekte “*die gevaarlijk is voor zijn leven of fysieke integriteit*”. Hierbij benadrukken zij dat eerste verzoekende partij suïcidaal gedrag vertoont, zoals blijkt uit het standaard medisch getuigschrift van 29 april 2013, dat verzoekende partijen wederom bijvoegen bij het verzoekschrift (stuk 3). Verzoekende partijen kaarten eveneens aan dat het duidelijk is dat eerste verzoekende partij niet de nodige behandeling zal kunnen krijgen in haar land van herkomst, Kosovo. Verzoekende partijen verwijzen dienaangaande naar stuk 4 bij het verzoekschrift. Een terugkeer naar het land van herkomst houdt volgens verzoekende partijen dan ook een schending in van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 EVRM.

3.8. In het medisch advies van 25 april 2013 stelt de ambtenaar-geneesheer vast dat eerste verzoekende partij last heeft van psychische klachten type PTSD, depressie, angst met secundair multiple psychosomatische klachten. De ambtenaar-geneesheer stelt vast dat eerste verzoekende partij symptomatisch wordt behandeld met psychofarmaca en psychotherapie, doch dat dergelijke behandeling geen invloed heeft op de evolutie van de aandoening, temeer daar enkele van de onderliggende oorzaken aanwezig blijven. Eveneens wordt aangehaald dat psychotherapie bij een psycholoog strikt genomen geen medische behandeling is en als dusdanig ook niet opgenomen is in de nomenclatuur van het RIZIV. Met betrekking tot het risico op suicide, dat verzoekende partijen opnieuw aanhalen in het verzoekschrift, wordt in het medisch advies uitdrukkelijk vermeld dat er geen objectieve/concrete elementen zijn die wijzen in de richting van suïcidaal gedrag. De ambtenaar-geneesheer merkt op dat er weliswaar een hospitalisatie is geweest, maar dat de reden hiervoor niet gekend is. De ambtenaar-geneesheer besluit verder dat alle onderzoeken naar lichamelijke klachten normaal waren en dus geen therapie behoeven.

In zijn conclusies vermeldt de ambtenaar-geneesheer dat de in de medische attesten beschreven aandoeningen niet kunnen worden beschouwd als direct levensbedreigende aandoeningen en dat er op basis van de vermelde medische gegevens geen contra-indicatie om te reizen kan worden weerhouden. Tevens wordt vastgesteld dat er geen mantelzorg nodig is omwille van de vermelde aandoeningen.

Er wordt vervolgens besloten dat het medisch dossier niet toelaat vast te stellen dat er sprake is van een graad van ernst, zoals vereist door artikel 3 EVRM, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een aandoening die eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Tenslotte stelt de ambtenaar-geneesheer vast dat uit de beschikbare medische gegevens niet blijkt dat er sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

3.9. Verzoekende partijen volharden in hun standpunt dat eerste verzoekende partij lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit, waarbij zij verwijzen naar het suicide-risico, doch de concrete vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer, waarbij gemotiveerd wordt waarom een dergelijk risico niet wordt weerhouden, betwisten of weerleggen zij niet.

Ook het betoog dat het duidelijk is dat eerste verzoekende partij niet de nodige behandeling zal kunnen krijgen in haar land van herkomst – een stelling die gekoppeld wordt aan de schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM – vormt geen concreet verweer op de voormelde vaststellingen in het medisch advies, zoals besproken in punt 3.8. Hierin wordt in essentie door de ambtenaar-geneesheer besloten dat op basis van de voorgelegde gegevens niet blijkt dat verzoekende partij een medische/psychologische behandeling in haar land van herkomst behoeft, de behandeling

met psychofarmaca en psychotherapie is symptomatisch en heeft geen invloed op de evolutie van de aandoening, er zijn geen concrete/objectieve elementen die wijzen op een suïcidaal gedrag, de reden voor de hospitalisatie is niet gekend, psychotherapie is strikt genomen geen medische behandeling, er is geen therapie nodig voor de lichamelijke klachten, er is geen contra-indicatie om te reizen en er is verder ook geen mantelzorg vereist.

Het louter aanhalen van de schending van artikel 3 EVRM, in combinatie met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet omdat eerste verzoekende partij niet de nodige behandeling zal kunnen krijgen in haar land van herkomst, komt wederom neer op het louter volharden in de naar voor gebrachte argumenten in de aanvraag en het zich louter niet akkoord verklaren met de motieven van de bestreden beslissing, waarin verwezen wordt naar het medisch advies van 25 april 2013. Met dit betoog betwisten noch weerleggen verzoekende partijen op concrete wijze de voormelde vaststellingen in het medisch advies, waarop de bestreden beslissing steunt.

3.10. De Raad wijst erop dat met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer om hun verwijdering tegen te houden, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42).

De Raad wijst erop dat een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Het is aan de verzoekende partijen om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat de eerste verzoekende partij bij terugkeer naar het land van herkomst zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754), *quod non in casu* aangezien verzoekende partijen zich in hun verzoekschrift beperken tot het louter tegenspreken van de door de gemachtigde gedane conclusies en zij niet op ernstige en concrete wijze de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer, met name dat de graad van ernst zoals vereist door artikel 3 EVRM, zoals geïnterpreteerd in de rechtspraak van het EHRM, niet kan worden vastgesteld, betwisten noch weerleggen. Nu zij dit niet doen, maken zij een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

3.11. Uit wat hierboven werd besproken, moet worden besloten dat verzoekende partijen niet aantonen dat de ambtenaar-geneesheer niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat uit de beschikbare medische gegevens niet blijkt dat er sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, noch van een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft en dat om die redenen er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene verblijft.

De uiteenzetting van verzoekende partijen laat evenmin toe te besluiten dat de bestreden beslissing, waarvan het medisch advies integraal deel van uitmaakt, op onzorgvuldige wijze werd genomen of dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM werden miskend. De schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enige middel, in zoverre ontvankelijk, is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES